

Sygn. akt VIII Pz 56/18

POSTANOWIENIE

Dnia 27 sierpnia 2018r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Grażyna Łazowska

Sędziowie SSO Teresa Kalinka

SSR del. Anna Capik-Pater

po rozpoznaniu w dniu 27 sierpnia 2018r. w Gliwicach

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa W. W.

przeciwko Spółce (...) Spółce Akcyjnej w B.

o rekompensatę za utracony deputat węglowy

na skutek zażalenia pozwanej

na punkt drugi postanowienia Sądu Rejonowego w Zabrze z dnia 9 maja 2018r. sygn. IV P 43/18

postanawia

1. zmienić punkt 2 zaskarżonego postanowienia w ten sposób, że zasądzić od powoda na rzecz pozwanej kwotę 1350 zł. (jeden tysiąc trzysta pięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego ;
2. zasądzić od powoda na rzecz pozwanej kwotę 367,50zł. (trzysta sześćdziesiąt siedem złotych pięćdziesiąt groszy) tytułem zwrotu kosztów w postępowaniu zażaleniowym.

(-) SSO Teresa Kalinka (-) SSO Grażyna Łazowska (-) SSR del. Anna Capik-Pater

Sędzia Przewodniczący Sędzia

Sygn. akt VIII Pz 56/18

UZASADNIENIE

Powód domagał się od pozwanej kwoty 10 000 zł. wraz z odsetkami tytułem rekompensaty z tytułu utraty prawa do bezpłatnego węgla. W uzasadnieniu wskazał, że prawo do bezpłatnego deputatu węglowego utracił na skutek podpisania w dniu 12.11.2014r wypowiedzenia, zmieniającego warunki umowy o pracę, jednakże czuje się pokrzywdzony decyzją pozwanej, bowiem innym osobom rekompensata jest wypłacana. Do pozwu dołączył pismo z dnia 12.01.2018r., którym pozwana odmówiła mu wypłaty rekompensaty jako osobie nieuprawnionej, bowiem przejście powoda na emeryturę nastąpiło w czasie gdy przepisy pracodawcy nie przewidywały już dla emerytów prawa do bezpłatnego węgla.

Pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego, podtrzymując stanowisko zawarte w piśmie z 12.01.2018r.

Na rozprawie w dniu 9.05.2018r. powód cofnął pozew ze zrzeczeniem się roszczenia.

W konsekwencji w samym dniu Sąd I instancji umorzył postępowanie i na zasadzie art. 102 kpc odstąpił od obciążenia powoda kosztami postępowania. Sąd Rejonowy uznał, że okoliczności sprawy tj., fakt, iż ustawodawca zagwarantował prawo do rekompensaty tylko niektórym kategoriom osób, krótki termin do wniesienia odwołania od decyzji pracodawcy oraz subiektywne przekonanie powoda o zasadności zgłoszonego roszczenia uzasadniają zastosowane w sprawie art. 102 kpc.

W zażaleniu na postanowienie o kosztach postępowania, pozwana wniosła o zmianę zaskarżonego orzeczenia i zasądzenie od powoda kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 1350zł. oraz zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego. W ocenie pozwanej, w sprawie nie wystąpił wypadek szczególnie uzasadniony w rozumieniu art. 102 kpc, bowiem powód przed wytoczeniem powództwa został poinformowany, że świetle obowiązujących przepisów nie jest uprawniony do świadczenia rekompensacyjnego.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje.

Zażalenie pozwanej zasługuje na uwzględnienie.

Ustawa z 12.10.2017r. o świadczeniu rekompensacyjnym z tytułu utraty prawa do bezpłatnego węgla (Dz.U. 2017.1971) określa zasady i sposób realizacji świadczenia rekompensacyjnego z tytułu utraty prawa do bezpłatnego węgla. Po myśli art. 2 ust 1 litera a ww. ustawy, rekompensata przysługuje emerytom mających ustalone prawo do emerytury i pobierających to świadczenie, uprawnionych w trakcie pobierania świadczenia z tytułu emerytury do bezpłatnego węgla na podstawie postanowień układów zbiorowych pracy, porozumień lub innych regulacji obowiązujących w przedsiębiorstwie górniczym, które utraciły moc obowiązującą przed dniem wejścia w życie ustawy, na skutek zawartych porozumień lub dokonanych wypowiedzeń

Bezspornym jest, że (...) SA w K. oraz (...) SA od stycznia 2015 roku dokonały likwidacji prawa emerytów, rencistów i innych uprawnionych osób do bezpłatnego węgla. Powód jako emeryt nigdy nie otrzymywał deputatu węglowego, a zatem nie był osobą uprawnioną do świadczenia rekompensacyjnego.

Sąd II instancji podziela stanowisko pozwanej, że w sprawie nie wystąpiły przesłanki o którym mowa w art. 102 kpc. Należy podkreślić, że sąd nie jest zobligowany do zastosowania powyższego przepisu, a jedynie ma taką możliwość, po rozważeniu całokształtu okoliczności sprawy. Sądy posiadają swobodę kształtowania orzeczeń o kosztach procesu, a więc i kosztach zastępstwa procesowego, samodzielnie decydują czy na gruncie konkretnej sprawy zachodzą owe "szczególne okoliczności" o jakich mowa w powoływanym wyżej przepisie, pozwalające na odstąpienie od obciążania strony przegranej kosztami postępowania.

W ugruntowanym orzecznictwie Sąd Najwyższy wskazał, że „zastosowanie przez sąd art. 102 k.p.c. powinno być oceniane w całokształcie okoliczności, które by uzasadniały odstępstwo od podstawowych zasad decydujących o rozstrzygnięciu w przedmiocie kosztów procesu. Do kręgu tych okoliczności należy zaliczyć zarówno fakty związane z samym przebiegiem procesu jak i fakty leżące na zewnątrz procesu zwłaszcza dotyczące stanu majątkowego (sytuacji życiowej).

Taką wyjątkową okolicznością nie jest w niniejszym postępowaniu charakter sprawy, tj. fakt, że powód wywodzi swoje roszczenie ze stosunku pracy. Ustawodawca nie przewidział bowiem w zakresie postępowania odrębnego jakim jest postępowanie w sprawach z zakresu prawa pracy, żadnych przepisów szczególnych dotyczących zwrotu kosztów zastępstwa procesowego strony przeciwnej, gdy stroną przegrującą jest pracownik. Pracodawca czy też inny podmiot pozwany przez pracownika ma bowiem pełne prawo do reprezentacji przez profesjonalnego pełnomocnika,

a ten z kolei do stosowanego wynagrodzenia z tego tytułu. Brak bowiem normatywnej podstawy szczególnego uprzywilejowania pracownika w przypadku, gdy jest on stroną przegrywającą proces.

Pozwana była zaangażowana w niniejszym postępowaniu w terminie złożyła odpowiedź na pozew wraz z szeregiem załączników : odpisem z KRS, wyciągiem z porozumienia , uchwałą i odpisami wykazując niezasadność roszczenia powoda. Powód nie wnosił o nieobciążanie go kosztami, nie wykazał, że jego sytuacja majątkowa nie pozwoli mu ich ponieść bez uszczerbku dla utrzymania siebie i swojej rodziny. Nie jest także znana jego sytuacja majątkowa w przypadku gdyby stosować art. 102 k.p.c. z urzędu. Skoro jednak ma emeryturę górniczą, to ma stały dochód znacznie przekraczający próg minimalny i jest w stanie ponieść koszty procesu.

Subiektywne przekonanie o słuszności żądania nie jest okolicznością o jakiej mowa w art. 102 k.p.c., w przeciwnym razie art. 102 k.p.c. miałyby zastosowanie w każdej sprawie, w której powództwo zostałoby oddalone.

W związku tym, zażalenie uwzględniono na podstawie art. 397 § 1, §1¹, §2 k.p.c. w związku art. 386 § 1 k.p.c. O kosztach zastępstwa procesowego i postępowania zażaleniowego orzeczono na podstawie § 2 pkt 4 w związku § 9 ust. 1 pkt 2 i § 10 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U 2018 poz. 265) .

(-) SSO Teresa Kalinka (-) SSO Grażyna Łazowska (-) SSR del. Anna Capik-Pater

Sędzia Przewodniczący Sędzia